

Amb
la tribu

La pitjor mare del món

Anna Manso

Endrapapans

Compro una barra de pa, la deixo un moment sobre la taula, em tomo i... nyac! Ja hi falta el crostó, o un terç, o fins i tot la meitat del contingut. No és cap fenomen paranormal, només cal que giri el cap a dreta o esquerra i trobaré un dels menors d'edat a càrrec (MEC) mastegant. Els entenc, jo mateixa sóc una gran panarra, però em rebenta que sigui tan difícil de calcular el pa que cal per subsistir al llarg d'una jornada qualsevol.

Més pa

Un altre dia decideixo comprar dues barres de pa. Total, em dic, si sobra la congelem per fer entrepans. Però l'opció del congelador no cal ni plantejar-la, perquè a l'hora de sopar a penes hi arriba un tros de barra miserable i la resta ha sigut devorada per l'exèrcit de tèrmits endrapapans en què semblen haver mutat els tres MEC... i el pare de les criatures... D'acord, d'acord, i jo mateixa, que no puc resistir-me davant d'un crostó torrat.

Així que, vinga, compro tres barres de pa, ara sí, segura d'haver encertat el nombre. De camí cap a casa m'esgarriro pensant en el pressupost que hi estem dedicant i em plantejo que potser el millor seria obrir forn. Total, la cosa de l'escriure no em dona gaires alegries, i el pa el tindria a preu de cost. Però no sóc de matinar gaire i, de fet, no en tinc ni idea, de fer pa, i en arribar a casa ho descarto. Aquell dia les barres de pa no arriben ni a l'hora de sopar. Tothom ha decidit esmorzar i berenar un entrepà, i davant l'oferta indiscriminada de pa, s'han sentit amb la llibertat d'anar

PANARRES. La pitjor mare reconeix que a casa tots són molt panarres. Tot just arriba a casa amb pa que ja comença a desaparèixer. GETTY

.....
És molt difícil calcular el pa que cal per subsistir al llarg d'una jornada qualsevol
.....

pessigant les barres fins a reduir-les a les molles. Encara sort que per dinar hem pogut llescar el que tocava...

Dies sense pa

L'endemà em rebel·lo i decideixo no comprar pa. No pot ser que ens arruïnem per golafres, per panarres incontinents, per addictes a la molla i a la crosta. M'hi nego! Però, esclar, un dia sense pa no té cap gràcia. Bé, jo el dia no el passo sense pa. Sempre tinc al congelador un dels meus pans estranyets, d'aquells de llavors i fa-

rines de noms ignots, convenientment llescat i crionitzat. Però la resta de família remuga... i es llancen a les reserves de pa torrat prefabricat, i la *pijiprogre* que hi ha en mi llavors també remuga, perquè posats a no poder viure sense pa, no pot ser que el que mengem sigui un producte industrial infame.

Faig examen de consciència i m'adono que el problema no és el pa, perquè també passa amb les pizzes. Si en compro una se la mengen, si en compro dues també, si en compro tres... Bé, potser triguen dos dies però desapareixen amb la mateixa alegria. I el mateix passa amb la pasta fresca. O les hamburgueses. O els iogurts o les cremes catalanes! Mai amb els tomàquets. O les pomes. I el bròquil ja ho sap tothom del barri que només el compro per a mi. A casa he tingut problemes perquè el verd els fa sortir taques a la pell (segons els MEC...), però mai perquè hagin perdut la gana. Cal reconèixer-ho. Mai he hagut de suar perquè obrissin la boca i mengessin i sé que és un tema pesat i llauna i refotut per a moltes famílies.

Així que em rendeixo a l'evidència que tant se val el pa que compri, que ells sempre se'l menjaran, perquè els agrada i perquè tenen setze, catorze i deu anys. I compro pa. Quatre barres, per la cosa patriòtica i tal. Però tres les tallo i les preparo directament per congelar i fer-ne entrepans i només en deixo una a l'abast de les termites mutants. I mira, ningú es queixa. Bon profit!

—
Anna Manso és mare, escriptora i guionista

L'explorador reprimit

Jaume Funes

Descobrir la bogeria de l'amor

Vaig a una conferència i, a terra, davant la porta d'entrada de l'edifici, atrau la meva atenció un gran grafiti: "*El roce hace el cariño y el cariño crea celos*". En guardo una foto per a la pròxima xerrada. Quan torno a casa veig que el diari parla d'un diari d'amor que han trobat a la sorra, entre les restes del dramàtic naufragi d'una trentena de refugiats. Una jove escriu al seu amor fugitiu que l'ha deixat: "Segueixes vivint en el meu cor, vull estar amb tu... M'estic morint lluny de tu". Tot i els drames de violència de gènere i els de veure com les persones que busquen refugi entre nos-

altres perden fins i tot allò que dona una mica de sentit a la seva vida, em trobo pensant en els joves i l'amor.

La pintada em sona a un discurs formal interioritzat per un jove *pintor* que expressa el risc d'enamorar-se. Les frases del diari em fan pensar en la necessària alienació amorosa per fruit intensament de determinats moments de la vida. I torno a escriure sobre com educar per enamorar-se. Malgrat les batalles d'alguns contra el príncep blau, crec imprescindible fer descobrir a tot adolescent (especialment als nois) l'estat d'emocions intenses que comporta en-

amorar-se. Que, tot i les seves complicacions, és un dels riscos apassionants que han de desitjar córrer i saber gestionar.

Tanmateix, aquí comencen les complicacions. ¿Com explicar que cal descobrir i acceptar que es troben molt malament si l'altra persona no està amb ells i, alhora, que mai poden deixar de ser ells mateixos? Com ajudar-los a descobrir el plaer de sentir-se diluït en un altre amb la mateixa intensitat de fruit de la llibertat, de no renunciar per ningú a decidir què vols fer amb el teu cos, la teva persona, la teva vida, que no pots decidir sobre la vida de l'altra persona que ara quasi for-

ma part de tu? Com embogir amb l'amor i la llibertat tots dos junts i alhora?

La jove refugiada ha estat privada de tot. És possible, fins i tot, que hagi mort en les mateixes onades que han portat el seu diari a la platja. Però tenia amor i havia escrit: "Segueixes vivint en el meu cor". Qui es manifesta contra la gelosia no hauria de renunciar a enamorar-se. Hauria de descobrir el valor i l'experiència de la llibertat. Educar, humanitzar, sempre suposarà facilitar bones experiències d'amor.

—
Jaume Funes és psicòleg i educador